

man sige, at dette gaaer ind under Formueffatten. Veliggenhedsffatten kunde man saa sige var Veliggenhedsffat og Kapitalsffatten kunde siges at være Formueffat, og i saa Fald kunde der være noget Rigtigt i at beskatte Bygningen, ikke efter dens Veliggenhed, men efter dens Værdi, thi efter nogle Aars Forsøb vilde denne Beskatning ved Omfætning være udsløttet som Skat og have fordeelt sig paa flere forskjellige Personer, og derved, at den udjevner sig netop efter Veliggenheden, vil der betales det Mere eller det Mindre for Bygningen; men at gjøre Veliggenheden, naar man vil have nye Skatter, til Gjenstand for Skat, er efter min Formening at forvirre to ganske forskjellige Arter af Skattebegreber, nemlig Beskatning af Kapital og Beskatning af Frembringelsesvone. Jeg skal en passant i den Anledning udtale, at det endnu bestandig forekommer mig, at det Skridt, man har gjort, idet man beskattede de udenbys Grunde her i Kjøbenhavn ligeoverfor Beskatningen af Grundene i selve Byen, er et Misgreb. En ganske anden Sag var det, naar man havde behandlet dem i Fællesskab med Grundene i Kjøbenhavn.

Hvad jeg havde tænkt mig at sige om de Regler, efter hvilke Fastsættelsen af Skatten paa de nuværende Eiendomme skulde skee, er saa fuldstændigt, klart og tydeligt fremsat af det ærede Medlem ligeoverfor (Gad), at jeg ikke skal sige noget videre dertil. — Der er et Spørgsmaal, som ligger for nu, og som ikke har været noksom holdt affondret fra det foreliggende, nemlig hvilke Regler Beskatningen af den Kapital, som anvendes til Tilbygninger eller nye Bygninger i det Hele taget, skal underlægges, om derunder skal indbefattes Grundene, og efter hvilke Regler den skal forandres i Skylsætning fra, hvad den har været tidligere, og om deri skal indbefattes Bygningen. Mig forekommer det naturligt, at naar man først engang er kommen til at afslutte Skatten paa de faste Eiendomme, som ere tilfiede — det er min Overthydning, og jeg er kommen til den Erkjendelse, at det kun er en Familien efter Skattegjensstande, som har ført til at tage disse som Skattegjensstande, der efter deres Natur ikke burde være det — naar man først er kommen dertil, siger jeg, saa skal man

labe de nye Grunde ubeskattede. Derved faaer man Velighed til at beskatte deres Besiddere og Brugere saa meget mere efter Formue og Velighed. — Hvad den ærede sidste Taler har sagt om Formue- og Veligheds-Beskatningen, forekommer mig fuldkommen rigtigt. Jeg har aldrig truffet paa nogen Mand — hverken hvor det har gaaet ud paa at anvende et Princip, eller hvor der her i Thinget i Udvalg har været underhandlet om, hvorledes man skulde anvende det — der kunde sige mig, hvad han virkelig meente med Formue og Velighed. Jeg har truffet En, der bestemte Veligheden efter, hvor mange Børn vedkommende havde. Han sagde: Den Mand har saa megen Formue at svare Skat af, men da han har tolv Børn, kan han ikke betale Skat. Det er det Nærmeste ved et Princip, jeg nogenstunde har fundet om dette Punkt. Veligheden er i det Hele taget et uheldigt Beskatningsprincip; det er et System, som jeg ikke troer i det Hele kan finde Anvendelse, Har Formue- og Velighedsbeskatningen noget virkelig Begreb, som kan gjøre den praktisk, saa er det en Beskatning efter en stigende Skala; saa undersøger man først Mandens produktive Formue, den Formue, der virkelig indbringer ham Noget, og dernæst undersøger man hans Velighed til at give Skat, og det saaledes, at den, som kun har saameget, som han spiser op, og ikke mere, har i sin produktive Formue ingen Velighed til Skat, medens derimod den, som har Noget til sin Behvemmelighed, Noget udenfor det, han behøver at spise op, har en forsøgt Velighed til at betale Skat. Har man altsaa først fundet Grændsen for den, der kan betale een Portion, fordi han ikke har mere, end han kan slaae sig igjennem med, kommer man derefter til den, der har mere, som har enbeel til sin Behvemmelighed, og han kommer til at betale to; saa kommer man til den, der har meget til sin Overflødighed, og han kommer til at betale 3. Kort sagt, den stigende Skala er det Rigtige ved Formue- og Velighedsffat. Nu kommer det an paa, om de ærede Medlemmer ville indføre lidt efter lidt, som en Konsekvens af Formue- og Velighedsffatten, en Beskatning af Indtægten efter en stigende Skala, eller beholde den, som nu er her i